

?Àngel Miquel Gianfrancesco Rizzi, des d'Argentina amb amor

Il·lustració: Maria Picassó.

Si mai demaneu a qualsevol manresà quins argentins coneix, us dirà, devotament, tres noms: Messi, sor Lucía Caram... i en Gianfrancesco Rizzi. L'home en realitat es diu Àngel Miquel, però són molts els qui el criden pel cognom, després de 32 anys a Manresa. Nascut a Junín el 1948, de pares italians, va créixer enmig de cinc germans. Després, la feina com a ferroviari del pare va moure la família fins a tocar Buenos Aires, a la ciutat de José C. Paz i és allà on, superada la primària, optarà pels estudis d'arts i oficis, en l'especialitat de teatre. No havia fet catorze anys que un dia la mare li comenta que Radio del pueblo buscava una veu jove per incorporar a la radionovel·la que ella escoltava cada tarda. Resolt a obtenir el paper, es planta sol i sense perdre's al barri de Palermo, al cor de la capital, on es troba fent cua amb 500 candidats! Cal dir que el van triar a ell? Comença una nova vida com a home de ràdio. Passa a Ràdio Porteña i

comença a fer "bolos" arreu del país amb la companyia radiofònica. «La ràdio era molt popular, i la gent anava al teatre a veure en viu els personatges!». Però un accident seriós de la furgoneta on viatjaven el fa canviar: té vint anys i decideix limitar el cuc teatral en un grup amateur. I és aleshores que coneix l'apuntadora, Maria Pilar Lladó, una manresana que des dels vuit anys era a Argentina i amb qui es casarà el 1973 -i amb qui tindrà dos fills, l'Àngel i el Javier. Treballa en una distribuïdora d'aliments i begudes, però les coses al país no acabaven de rutllar. L'assalten fins a tres vegades a punta de pistola! I l'estiu de 1987 s'ofereix a ajudar en la mudança a una tia de la seva dona que tornava a Manresa. «Arribo amb deu cartes que em va fer el meu sogre per als amics amb qui havien format la colla del llamp, i les hi duc personalment». I és el gener de 1988 quan rep una trucada de Lluís Gilibets, que li planteja incorporar-se al nou concessionari Citroën. S'hi va estar 25 anys, fins a la jubilació, venent tants cotxes com va poder, amb habilitat i simpatia. "Macanudo!" Mai no s'ha sentit migrant: abans de quatre anys ja el trobem involucrat amb els Tirallongues, la colla castellera que s'acabava de constituir. Després vindrà l'associació argentina, el 2002, aleshores que amb el "corralito" cada vegada n'arribaven més. I encara, perquè tot lliga, participa a Ràdio Manresa des de fa setze anys, a la tertúlia de la Goñi. L'hem vist almenys a mitja dotzena d'innocentades. I els dilluns encara fa classe de tango! I sempre predisposat a donar-vos un cop de mà... Potser per això des del 2009 també col·labora incansable amb sor Lucía. El primer cop es tractava només d'ajudar amb una furgoneta perquè havien fet una crida per recollir aliments i en van aplegar 2.000 kg. Però és que al cap de quinze dies ja calia tornar-hi... La llavor de la Plataforma estava plantada! I el seu voluntariat també: des del primer local del carrer de Sobrerroca fins als actuals a la carretera de Vic, l'home hi va cada dia de cada dia. I somriu entre els més senzills convençut que amb el seu compromís, i el de tots plegats, aquí i allà, allà i aquí, un altre món és possible.